

[Schmidt.]

udtraadte af alle tyske Foreninger. Vil man virkelig kæmpe med slige Midler, som man under det preussiske Herredømme ikke kunde fordømme haardt nok? Jeg har heller ikke dengang forsvaret en saadan Grænsepolitik, men vendt mig imod den. Jeg vender mig desto stærkere nu imod en saadan Praksis mod mit Folk, særlig i en Tid, da det almindeligt anerkendes, at hvert Folk har Ret til sin folkelige Kultur, ogsaa inden for en Stat af et andet nationalt Præg. Jeg har i begge Retninger, baade hvor det gælder om at bevare Jorden for den tyske Befolkning saavel som for den danske, og hvor man kæmper for Muligheden af at opholde sig i Nordslesvig, som man betragter som sit Hjemland, atter og atter slaæet til Lyd for en Politik, der bøder paa disse Ulemper, muligvis ogsaa ved Forhandling med Nabo-staten. Jeg gør det baade for Forholdets Skyld mellem de to Befolkningsdele i Nordslesvig og i videre Udstrækning for begge Folkeslags Skyld, hvilket ikke er af saa ringe Betydning, fordi Løsningen af Jordspørgsmaalet i Nordslesvig ligefrem er det vigtigste, der paatrænger sig. Det har efterhaanden i en uheldig Grad forøget Nøden og Fortvivlelsen i Grænselandet.

Man er ret forarget over, at Bitterheden i Nordslesvig har givet sig stadig skarpere Udtryk, og at man har givet Regeringen Skylden for det. Fra Regeringens Side henviser man til alt det, der er gjort for Nordslesvig, men hvis man regner det nøje efter, er det mere end beskedent. Hvorledes man end ser paa dette Forhold, foreligger der mange Kendsgerninger, der ikke kan benægtes, og som giver et yderst trist Billede. Man behøver kun at nævne nogle af dem for at faa et Indtryk af, hvor alvorlig, for ikke at sige fortvivlet, Situationen er. Naar Formuen i Nordslesvig under dansk Herredømme er forringet med ca. 350 Mill. Kr., naar en dansk Mand, der tager aktivt Del i Jordkampen, Fuldmægtig Paulsen i Tønder, erklærer, at Nordslesvig er bebyrdet med mindst 200 Mill. Kr., som man ingen Værdier har faaet for, naar man ved, at der holdes 7 Gange saa mange Tvangsauktioner i Nordslesvig som i det øvrige Land, naar det ærede Medlem Hr. Holstein med Rette kunde henvise til, at paa Grund af den manglende Betalingsevne uforholdsmæssigt mange i Nordslesvig resterer med Skattebetaling og derfor f. Eks. ved Amsraadsvalgene mister deres politiske Ret, naar Kapitalen forskyder sig stadig mere fra Land til By, naar det helt igennem er

anerkendt, at Nordslesvig ikke staar paa lige Fod med det øvrige Land, saa er det vel Kendsgerninger nok til at gøre det til en bydende Nødvendighed at rette paa disse Forhold.

Staten har ikke magtet efter Krigen at værne Landet mod Højkapitalismens Tendens til at sætte sine Spekulationsinteresser først og Landets Vel sidst. Det viser alene Landmandsbankaffæren og de mange andre Affærer af lignende Art, der fulgte efter. Da Ulykken var sket, gik Staten straks med til alene i Landmandsbankaffæren at hjælpe med omkring 200 Mill. Kr., som hele Landet maatte udrede, ogsaa Nordslesvig. Hvor kan man undres over, at Nordslesvig spørger, hvorfor man ikke med lignende Summer sørgede for, at en hel Landsdel, Nordslesvig, kom paa lige Fod med det øvrige Land, især da Danmark stod meget kapitalstærkt efter Krigen. Nu da Danmark ikke staar saa stærkt i den Retning, er det selvfølgelig værre at faa dette Forhold ordnet. Der kan dog ikke være Tvivl om, at der alligevel maa ske noget afgørende i den Retning, hvis ikke Forholdene skal forværre sig fra Aar til Aar. Det er en Statsmandsopgave at faa likvideret dette Forhold, og det er en Nødvendighed for at kunne begynde paa et nyt Blad i Historien. Dermed vil jeg sige, at denne Likvidering er nødvendig og uundgaaelig, men maaske alligevel ikke det vigtigste, der maa ske. Det vigtigste er, at man skaber nye Grundlag, paa hvilke Forholdene i Nordslesvig kan udfolde sig sundt, og det vil tillige sige, at Forholdene mellem det tyske og det danske Folk kan komme i en frugtbar Udveksling. Hvor vigtigt det er, er i den senere Tid atter og atter blevet tydeligt nok belyst. Amsraadsvalg er blevet afholdt, og i Nordslesvig har den tyske Befolkning derved vundet frem. Næsten den eneste Genlyd, man kunde spore, var, at man fra dansk Side raabte: Vagt i Gevær! Vi fra tysk Side kan selvfølgelig ikke sige det mindste til, at man fra dansk Side ønsker at gøre sin nationale Indsats. Det er jo en Selvfølge. Men naar man bruger slige Paroler for at skjule det, som virkelig maa gøres i Nordslesvig, for at alle kan faa bedre Kaar at leve under, saa er det en farlig Vej.

Vil man virkelig blive ved med, saa snart der sker noget i Nordslesvig, som man føler sig ilde berørt af, saa at henvise til den tyske Fare? Hvorfor ikke henvise til den tyske Politikts Bestræbelser, der ingen Fare er for Danmark? Hvorfor ikke henvise til de Bestræbelser i Tysklands indre Poli-